

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτελούμενον ἐπὶ τοῦ Ἑταίρου τῆς Παιδείας ἐκ τῶν κατ' ἄνοιαν παιδικῶν περιουσιῶν ἀγγελλοῦσα, ἀλλοτρίως κεραισθὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτελεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κέντρον τῆς Παιδείας, ὡς ἀνάγκη ἐπιτελεῖν καὶ κεραισθὸν εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΟΜΟΝΗ ΠΡΟΔΗΛΩΣΙΣ

ἘΠΙΤΡΕΦΙΚΟΥ: Ἐπιτομία ἑταίρου. 50. Ἐπὶ τῶν 28. Τόμος 16.
ἘΠΙΤΡΕΦΙΚΟΥ: Ἀγγελλοῦσα ἑταίρου. 50.—
Ἀρροφῆς ἑταίρου 4.—Ἀγγελλοῦσα καὶ ἑταίρου ἐν γένει τῶν ἄλλων ἑταίρου ἑταίρου 10.
Ἐπὶ τῶν καὶ ἑταίρου ἀνάγκη.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τὸ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅτις ἐθέλῃ εἰσθῆναι, 16, παρὰ τὸν ἑταίρου

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 21

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε. (Συνέχεια) (*)

Κι' ὁ φίλος μας δὲ θέλησε ν' ἀρχίσει τὸ στάδιό του, δυσχερεστῶντας μὴ μῆτέρα κι' ἕναν πατέρα ποὺ τοὺς λάτρευε.

Ὅπως νᾶναι ἕμως, διάλεξε, ἀπ' τὰ συντάγματα τῆς Ἀφρικής, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε περισσότερες πιθανότητες νὰ κἀνῃ ἐκστρατεία: Τὴν «Ἑνὴ Δεγεῶνα».

Κι' ἔτσι ὁ Γιῶργος κι' αὐτὸς θὰ ἀντάμωναν ἀργότερα στὶς ἀποικίες, γιὰ τὴν «Ἑνὴ Δεγεῶνα» ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς ἐκστρατείες, στὸ Τογκίνο, στὴ Δαχομένη, στὴ Μαδαγασκάρη, καὶ παντοῦ ἔφρισε ἐνδοξοὺς ἀναμνήσεις.

Καὶ μὴ ἀλλή σκέψη ἀπὸ μα. ἔπεισε τὸν Ἄντρι νὰ προτιμῆσθαι τὸ στρατὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν διατύπωσε πολλὰς φορές στὸν Καρδινιάκ:

— Ὅταν θὰ βρῶκεσαι μακριά, πολὺ μακριά, στὰ βᾶθη τῆς Σενεγάλης ἢ τῆς Κοχίγκινας, καὶ ξαφνικὰ ἀνάψει πόλεμος ἐδῶ-πέρα, τότε τί φάουρα θάχεις ποὺ δὲ θὰ προφτάνεις νὰρθῆς;

Μὰ ὁ Γιῶργος θυμῆθηκε τὴν «Γαλάζια Μεραρχία».

— Ἄν κηρυχθῆ πόλεμος, θὰ μᾶς ἀνακαλέσουν, ὅπως ἔγινε καὶ στὰ 70, καὶ πάντα θὰ προφτάσουμε καὶ μεῖς.

Ἡ κυρία Καρδινιάκ πολέμησε τοῦ κάκου νὰ μὴν ἀφίσει τὸ γιό της στὸ πεζοναυτικόν. Μὰ ὅσο ἐδῆλεπε πόσο σταθερὴ ἦταν ἡ ἀπόφασις τοῦ Γιῶργου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ἔναιρά του καὶ νὰ ξαναγίνῃ «Δελφινάκι», ἔπαψε νὰ φέρνῃ ἀντιρροήσεις. Πόσες ἄλ-

λες φορές δὲν εἶχε πνίξει τὴ φωνὴ τῆς μητρικῆς καρδιάς της!..

Τὴν 1' Οκτωβρίου 1877 οἱ διορισμοὶ δημοσιεύθησαν στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως». Ὁ Καρδινιάκ εἶχε τοποθετηθῆ στὸ Χερσοῦργο κι' ὁ Ἄντρι στὸ Μπέλ-Ἀμπέλ, πρωτεύουσα τῆς Ἀλγερινῆς ἐπαρχίας τοῦ Ὁράν. Ἐπρῆπε νὰ βρῶσκωνται στὶς θέσεις τους τὴν 31 Δεκεμβρίου. Εἶχαν τρεῖς μῆνες ἔλευθερία.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Γιῶργος Καρδινιάκ πρωτοφόρεσε τὴν ἀστὴρὴ στολὴ τοῦ πεζοναυτικοῦ, τὸ μπλε πανταλόνι μὲ τὸ κόκκινο σερῆτι, τὸν ψηλὸ μαῦρο γιαντῶ, κεντημένον μὲ δύο χρυσὰς ἀγκυ-

ρες, καὶ τὶς χρυσὰς ἐπωμίδες, ὁ Μοχίλωφ ἔλειπε ἀπ' τὸ στίτι.

Ὅταν γύρισε, εἶδεν στὸ Γιῶργο ἕνα χαρτί ποῦχε γιὰ ἐπικεφαλίδρα τὶς λέξεις: «Φόλιον πορείας». Ἀπὸ πολλὸν καιρὸ περιμένε αὐτὴ τὴν στιγμή. Ὅταν ἔγιν' ἐνήλικος, ζήτησε τὴ γαλλικὴ ἰθαγένεια. Τώρα εἶχε καταταχθῆ γιὰ πέντε χρόνια στὸ δημαρχεῖο τῶν Βερσαλλίων καὶ ἀνῆκε κι' αὐτὸς στὸ λοπεζοναυτικόν.

Πάντα ἦταν τ' ἄναιρό του νὰ ζῆ στὸν ἥσιο τοῦ Γιῶργου Καρδινιάκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Στὸ Χερσοῦργο

Ἄν ὑπάρχει μὴ λέξη ποὺ ν' ἀντηχῆ γλυκὰ στ' αὐτιά σας, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, δίχως ἄλλο εἶναι ἡ λέξη «διακοπές». Κι' οἱ πιδὸ μικροὶ ἀπὸ ὅσες τὴ γνωρίζουν. Κι' οἱ πιδὸ μεγάλοι, ποὺ ἀρχίζουν νὰ σκέπτονται τὶς τελευταῖες ἐξετάσεις τους, μὲ βαθεῖα χαρὰ καστεροῦν κάθε χρόνο τὶς διακοπές. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Ὅπως τὸ τόξο δὲ μπορεῖ νᾶναι πάντα τεντωμένο, καθὼς εἶπ' ἕνας μυθογράφος, ἔτσι καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα θέλει τὸ ξεκούρασμά του.

Λοιπὸν κανεὶς μαθητὴς δὲν ἐκτιμᾷ τόσο πολὺ τὴ γλύκα τῶν διακοπῶν, ὅσο οἱ μαθητὴς τοῦ Σαίν-Σὺρ. Ἐταν βγαίνουν πιδὸ ἀπ' τὴ Σχολή. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες, ποὺ περνοῦν ἀπ' τὶς τελευταῖες ἐξετάσεις ὡς τὴν κατάταξή τους στὸ σύνταγμα, εἶναι οἱ τελευταῖες τους διακοπές. Ἰστέον ἀπ' αὐτὲς, δὲ θάχουν πιδὸ διακοπές, ἀλλὰ μόνον «ἀδειες».

Ἰσως εἶναι ἡ πιδὸ εὐτυχημένη περίοδος τῆς ζωῆς τους. Γιὰ πρώτη φορὰ νοιώθουν τὸν ἑαυτὸ τους ἐλεύθερο. Δὲν ἔχει πιδὸ καινοσημοὺς καὶ τύπους. Δὲν ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἐργασία οὔτε ἔγνοια γιὰ ἐξετάσεις. Τὸ μέλλον προβάλλει ῥόδινο μπροστὰ τους. Κι' ὁ νέος

«Οἱ λόχοι τοῦ Σαίν-Σὺρ σκοπεύονται στὴν ἐξοχή.» (Σελ. 146, στ. α.)

(*) Κατὰ λέξιν, στὶς δύο προηγούμενες συνέχειες, μῆτις ἀριθμὸς κεφαλαίου 5' ἀντὶ Ε'.

νοιώθει αυτόν τον καιρό την εύτυχία του πουλιού που πετά πρώτη φορά απ' τη φωλιά του.

Σε μερικές βδομάδες, θα τον καλέσουν και θα του αναθέσουν καθήκοντα που ταυρίζουν σ' έναν άντρα. Στο μεταξύ το πνεύμα του λικνίζεται απ' τις όρατες ελπίδες της νεότητος. Όλα του χαμογελούν. Και δε φαντάζεται ακόμα καμμιάν απ' τις δοκιμασίες που τον καρτερούν στο καινούργιο του στάδιο.

Ο Γιώργος Καρδινιάκ αισθανόταν βέβαια κι' αυτός βαθειά τη χαρά που τέλειωνε τη μαθητική του ζωή, μα πάντα ο χαρακτήρας του δεν αγαπούσε τις πρόσκαιρες απολαύσεις. Γιαυτό, αφού πέρασε μερικές εβδομάδες κοντά στη μητέρα του, ο νοός του έπρεπε άλλου.

Με κάθε θυσία, είπε στη μητέρα του, πρέπει να πάω στο Σαιν-Πριβιά. Θα ξαναζήσω τις στιγμές που έζησα μαζί με το γέρο-Μαυρέκ, όταν ζητούσα να βρω τον πατέρα μου. Βέβαια δεν ελπίζω να ανακαλύψω τον τάφο του, ανάμεσα σε χιλιάδες σταυρούς που θά-ναι σπαρμένοι στο άπειρο πεδίο της μάχης. Πάντα όμως θα νοιώσω τον εαυτό μου πιο κοντά του. Έχω μια μυστηριακή διαίσθηση ότι η ψυχή του πατέρα μου πλανιέται πάνω στο άπειρο εκείνο κομμάτι και πως μόλις πλησιάσω, θα ξυπνήσει και θα φανερωθή, όπως φανερώθηκε η ψυχή του βασιλιά της Δανίας, καθώς λέει ο θρύλος, στο γιό του τον Άμλετ.

Μα ο Πέτρος Μπερτινιό χάλασε μονομιάς τα σχέδια του Γιώργου:

— Στη Γερμανία μπορείς να πάς, του είπε, με στην Άλσατία και Δωρραίνη αδύνατο, σήμερα τουλάχιστο. Η Γερμανική κυβέρνηση έχει πάρει πολύ αυστηρά μέτρα. Χρειάζονται διαβατήρια, που θα περάσουν από πολύ αυστηρό έλεγχο και θα τα θεωρήσει ο πρεσβευτής της Γερμανίας στο Παρίσι. Διαπών ο πρεσβευτής δε θεωρεί ποτέ το παλιό διαβατήριο που ανήκει σε Γάλλο αξιωματικό.

— Και γιατί;
— Για να κοπή κάθε επικοινωνία αυτών των επαρχιών με τη Γαλλία και ν' «αφομοιωθούν» πιο γρήγορα με τους κατακτητές.

— Κι' αν εγώ περάσω δίχως άδεια, με ψεύτικο όνομα και ξένο πασαπόρτι;

— Κι' αυτό αδύνατο. Εδώ μόλις περάσεις τα σύνορα, θα σε οδηγήσουν σε ειδικό γραφείο, θα σε φωτογραφίσουν και θα στείλουν τη φωτογραφία σου στην υπηρεσία κατασκοπείας, στο Παρίσι. Από εκεί θα δώσουν τ' όνομά σου, το επώνυμό σου και την ιδιότητά σου. Μετά τρεις μέρες θα σε συλλάβουν και θα σε κλείσουν σε κανένα φρούριο,

στο Κουστρέν ή στη Μαγεντία. Τι λές;
— Αυτό πάει πολύ.

— Αν μπορείς, κάνε κι' αλλιώς. Αυτή είναι η μοίρα των νικημένων. Και για μας που δεν είμαστε συνειδησμένοι, είναι σκληρό...

— Και γιατί δεν κάνουμε και μες τα ίδια;

— Δηλαδή;

— Γιατί δεν κλείνουμε και μες τα σύνορά μας και δε συλλαμβάνουμε κάθε Γερμανό αξιωματικό που περνά;

— Γιατί δεν μπορεί ο νικημένος να κάνει ότι κι' ο νικητής. Στο ξαναλέω. Αδύνατο είν' ανθρώπινο νόμος.

Ο Γιώργος έσφιξε τις γροθιές του με απέλπιση.

— Στάσου, είπε ήσυχα ο άντισυνταγματάρχης Μπερτινιό. Ίσως βρεθί τρόπος να κάμεις κίνδυνα το προσκυνήμά σου. Θα γυρίσας μάλιστα με έξοχες έντυποισεις.

— Τι θές να πής;

— Έχεις ακούσει για την τελευταία, που γίνεται κάθε χρόνο στις 16 Αυγούστου, στο Μαρ-λα-τούρ;

— Όχι.

— Την ημέρ' αυτή τα στρατεύματά μας πολέμησαν με μυθικό ήρωισμό που θα μείνει για πάντα στην ιστορία. Κι' ο πατέρας σου, πολέμησε κι' αυτός. Γιαυτό λοιπόν ή προσαρτημένη Δωρραίνη ενώνεται την ημέρ' αυτή με τη Γαλλική. Όλοι οι κάτοικοι μαζεύονται με τις αναμνήσεις τους και με τις ελπίδες τους. Πήγα και γώ μια χρονιά. Ένας επίσκοπος έφανε μέσα στη γενική σιγή. Έκλαψα, σε βεβαιώνω, εγώ που δεν κλαίω ποτέ. Πήγαινε Γιώργο. Είναι ώρα και μοναδική ευκαιρία.

Σε λίγες μέρες, ο Γιώργος Καρδινιάκ έδωαινε στο μικρό σταθμό του Μαρ-λα-Τούρ. Για πρώτη φορά είχε βάλει τη στολή του.

Ο πρώτος άνθρωπος που αντίκρισε, μόλις πάτησε το πόδι του στη γη, ήταν ο Τσάνερ, ο συνάδελφος του στο Ιο παζοναυτικό. Είχ' έρθει απ' το Νανσν μαζί με τον Ρολλέ ντε Τιτωκούρ, ένα συμμαθητή τους, παιδί γερό και γεμάτο κέφι.

Κι' οι τρεις έσφιξαν εγκάρδια τα χέρια.

— Σα νάχαμε συμφωνήσει! είπε ο Γιώργος.

— Θαρρώ πως άνασαινω πιο λεύτερα δώ πέρα, είπε ο Τσάνερ. Κοιτάξτε όλες αυτές τις γυναίκες με το φαρδύ Άλσατιανό κεφαλόδεμα. Δεν είναι να νομίζει κανείς πως βρισκόμαστε στην Άλσατία;

— Γιαυτό ξεκίνησα κι' εγώ νάρθω, είπε ο φίλος Ρολλέ. Και θάρχομαι ως τον καιρό που θα πάρω την αποστρατεία μου.

— Ως τον καιρό που θα πάρεις την αποστρατεία σου, είπε ο Καρδινιάκ, ή σημερινή επέτειος θα γιορτάζεται στο Στρασοβούργο. Δε θα γιορτάζεται δώ!

— Απ' το στόμα σου και σταυ Θεού τ'αυτί! απάντησε ο Τσάνερ. Αν γίνει αυτό, είμαι έκωνος να ξεκινήσω για νάρθω, ακόμα κι' αν βρισκόμαι στη Νέξ-Καληδονία!

— Τι κόσμος! παρατήρησε ο Ρολλέ, όταν βρέθηκαν στο μεγάλο δρόμο.

Άληθινά, πολλές χιλιάδες άνθρωποι ήταν μαζεμένοι γύρω στην ταπεινή εκκλησιά, όπου θα γινόταν ή πανθιμη τελετή. Στρατιηγοί κι' αξιωματικοί κάθε βαθμού με υρος σεβηρό και συλλογισμένο. Χωρικοί κι' εργάτες με γερά χέρια και ζεστή καρδιά. Γεροντάκια που είχαν δει τα μάτια τους πολλά, και παιδιά που τα είχαν μάθει απ' το στόμα τους. Παλαιμάχοι που είχαν πολεμήσει, και νέοι που έτοιμαζόνταν για έναν νέο πόλεμο. Μητέρες μαυροφρεμένες που πήγαιναν να κλάψουν σ' αγαπημένους τάφους, κορίτσια συλλογισμένα ή αξέγνοιαστα, όλοι διατηρούσαν μέσα τους τη λατρεία προς τους ίδιους πόρους και τις ίδιες αναμνήσεις.

Με πόση συγκίνηση άκουσε ο Γιώργος τον επίσκοπο του Νανσν ν' αρχίζει την ακολουθία με το κατανοητικό: «Ανω σ'όχμεν τας καρδίας!»

Μα μια αλυσμένη ανάνηση ήθελε να διπλασιάσει στην καρδιά του Γιώργου τη δυνατόν αυτήν έντύπωση.

Μετά την ακολουθία και την επίσκεψη στο μνημείο, (μια άπλη μαρμαρινή κολόνα, που άρριότερα την αντικατάστησαν με μια μπρούτζινη), ο Γιώργος, επιθυμώντας να πραγματοποιήσει τον παλιό του πόθο, διευθύνθηκε στο πρεσβυτήριο.

Ο έφημέριος του Μαρ-λα-Τούρ συνιλούσε την ώρ' αυτή μ' έναν άνθρωπο με άφθονα μουστάκια, με μαύρη ρεντεγκότα και μ' ένα κόκκινο κορδελάκι στο στήθος.

(Ακολουθεί)

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στην άλαφροήσκιατη γενιά που ήδρε σε σιδιά ή Δήθη, χάρισμα, ή λείκια της αύλης διηγάται παραμύθι.

Κ' ή μορφοδιά ή άμάντευη της μαργαρίτας βγαίει, που έναν κινωό, όλοζώντανον, στα μάτια μου άνασαιίνει.

Η άπλη κι' άπαινευη ζωή, στη μοίρα της; δεμένη, καλωσφίζει τ' άνηθα της και τα γλυκανασάινει

κ' έσύ, Ψυχή μου, απάντησες κ' εσφραίεσαι να πίνης το μ'ρο της καθημερινής και της τοπεινοσύνης.

ΓΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΓΕΡΟΤΕΡΟ ΑΥΓΟ

(Παυχαλιάντικο)

— Τι γυρεύεις εκεί πάλι, παιδί μου; θα μου σπάσης όλα τ' αυγά, είπε ή κυρία Ειρήνη στο μικρούλη της Γιαννάκη, που τόσην ώρα άνακάτευε τα κόκκινα αυγά και τάπιανε ένα-ένα και τα ξανατοποθετούσε στην πλατέλλα.

— Γυρεύω το γερότερο, μαμμάκα μου.

— Άσ' τα ήσυχα, παιδί μου. Το γερότερο δεν φαίνεται. Άπέξω όλα ταυγά το ίδιο είναι.

— Βρές το μου σύ, μαμμάκα...

— Μα άφοδ σου λέω πως όλα ταυγά απέξω είναι το ίδιο...

— Ναι, το ίδιο... Έτσι μου το λές. Προχθες που έκλαιγα, δέν μου ήποσθέθηκες να μου δώσης...

— Ά, ναι, έχεις δικιο' το ξεχάσα. Στάσου, εγώ να σου το βρω το γερότερο αυγό...

Κι' ή καλή μαμμά που είχε κάμει το λάθος να ξεχάση τι είχε ήποσθεθεί στο παιδάκι της, καμώθηκε πως ψάχνει προσεχτικά και στο τέλος πήρε έν' αυγό και το έδωσε του Γιαννάκη.

— Τι έχει να γίνη μ' αυτό! φώναξε ο μικρός, χαρούμενος, και τόκρυψε στην τσέπη του.

Σε λίγο άκούστηκαν κλάματα και φωνές. Τρέχοντας, ο Γιαννάκης χτύπησε σε μια καρέκλα, έκανε λυθμα το γερό τ' αυγό και λέρωσε φυσικά και την τσέπη του. Για να τόν μερώσουν, του έδωσαν δεύτερο αυγό, με τη διαβεβαίωση πως την πρώτη φορά είχαν κάνει λάθος και πως το δεύτερο αυγό ήταν άσφαλώς το γερότερο. Για καλό και για κακό όμως, ο Γιαννάκης, αυτή τη φορά, έκρυψε το πολύτιμο αυγό όχι στην τσέπη του, αλλά στο συρτάρι του.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, πήρε ο μπαμπάς ένα αυγό και το πρότεινε στο Γιαννάκη. Αυτός έτρεξε άμέσως στο συρτάρι, πήρε ταυγό του και με δύναμη, με πεποίθηση, χτύπησε ταυγό του μπαμπά: — Τσάκ!

Κοίταξε έπειτα ταυγό του μπαμπά μα... του φάνηκε όλογερο. Γύρισε πάλι, κοίταξε το δικό του κι' άρχισε να συννεριάζη.

— Η μαμμά μου είπε πως ήταν το γερότερο, μουρμούρισε. Κι' αυτό έσπασε!

— Δεν πειράζει, πάρε αυτό που είναι δοκιμασμένο, είπε ο μπαμπάς δίνοντας το δικό του.

— Πάρ' το, Γιαννάκη μου, πρόσθεσε κι' ή μαμμά πάρ' το ταυγό του μπαμπά πονάει γερό, να νικήσης τη Φροσούλα που θάρθη τάπόμεμα.

Σκορπίστηκαν τα συννεράκια, χαμογέλασε ο Γιαννάκης και πήρε ταυγό του μπαμπά.

Τ' άπόγευμα πήγε ή Φροσούλα. Και μόλις είδε το Γιαννάκη: — Έλα να

τσουγκλώσωμε! του είπε. Έλα, μ' αυτό ταυγό που βλέπεις, άκτώ έχω σπάσει από το πρωί. Και τώρα θα σε νικήσω και σενα!

Ο Γιαννάκης, άκούγοντας τους θριάμβους της Φροσούλας, έχασε την έμπιστοσύνη που είχε σταυγό του μπαμπά. Αυτό μόνο δυό είχε σπάσει ως την ώρα. Και μουδιασμένος, το πήρε και χτύπησε δελά και άπρόθυμα ταυγό της Φροσούλας.

Άκούστηκε το ίδιο τσάκ, όπως το μεσημέρι, μα εδθός κι' ένα χαρούμενο: «Ά, σ'τόσπασα!»

Νομίζετε τώρα πως αυτό το είπε ή Φροσούλα; — Όχι! ο Γιαννάκης το είπε! ταυγό του είχε νικήσει, ταυγό του μπαμπά που ο μικρός δέν του είχε πιά έμπιστοσύνη!

Έτσι συμβαίνει καμμιά φορά. Νικάει κανείς εκεί που δέν το περιμένει...

ΚΟΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ε'

Ο ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝΑΣ

Μια μέρα, στην τραπέζια που έπαιρναν το πρωινό τους γάλα, μπήκε άξαφνα ο μπαμπάς της Μαρίτιας, με τα χέρια του πίσω.

— Βάλω σιόιχημα, της είπε, πως δε θά βρής ποτέ τί σου φέρνω... Για, ίδες δώ!

Κι' άφησε άπάνω στο τραπέζι ένα άσπρο περιστέρι τόσο ήμερο, που σιτάθηκε να το πιάση ή Μαρίτια, να το χαϊδέψη και να το φιλήση.

— Τι δμορφο που είναι! είπε ή μικρή με χαρά. Μήν πεινάει;

— Μπορεί και να διψάη της άποκριθηκε ο μπαμπάς. Άμέσως ή Κατερίνα έφερε κριθάρι κι' ένα κουπάκι με νερό. Η Μαρίτια σκόρπισε το κριθάρι στο τραπέζι και το περιστέρι άρχισε να τρώη. Η μητέρα της χτυπούσε—τόκ! τόκ!— και με κάθε κτύπημα, ένας σπόρος χωρόταν στο λαιμό του.

— Σάν πολδ γρήγορα τρώς, περιστέρι μου! του είπε ή Μαρίτια γελοίας. Το έξεις πάλι, πρέπει να πίνης και νερό, γιατί άλλοιότικα θά πνιγής.

Και του πλησίασε το κουπάκι. Το περιστέρι βοήτηξε στο νερό τη μητέρα του κι' ήπιε σηκώνοντας το κεφάλι, όπως

έκαναν και τα κοίτοπουλάκια. Ύστερα ξανάρχισε να τρώη το κριθάρι του.

— Ποδ το βρήκες, μπαμπά; ρώτησε ή Μαρίτια.

— Μπαβοντας στο γραφείο μου, το βρήκα να κάνη βόλτες άπάνω στο τραπέζι. Θα μπήκε, φαίνεται, απ' το παράθυρο. Έτρεξα και τόπιασα χωρίς να μου άντισταθή καθόλου. Και σου τόφερα.

— Μ' άπο που να ήρθε; Ποιανού να είναι;

— Κανενός χωρικού θά είναι, άπ' αθιούς που κάθονται εδω γύρο, είπε ή μαμμά. Πρέπει να το βάλωμε στο κλουβί και να ρωτήσουμε ποιός το έχασε να να το δώσουμε.

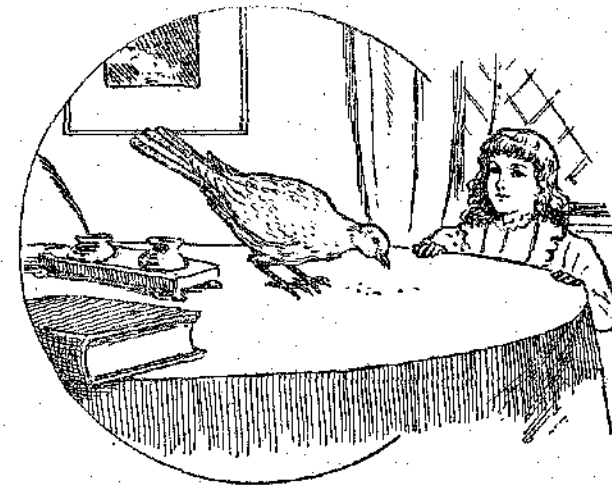
Η Κατερίνα έφερε τότε ένα κλουβί κι' ή Μαρίτια έμπασε μέσα το περιστέρι. Έπειτα κάρφωσαν άπέξω στον τοίχο ένα κάρφι και κρέμασαν το κλουβί, άφοδ του γέμισαν τα δοχεία κριθάρι και νερό. Άλλ' ένα βράδυ, ή Μαρίτια ξεκρέμασε το κλουβί και το πήρε στην κάμαρά της.

Την άλλη μέρα, την έόπνισαν άπο τα χαράματα κάτι παράξενοι κρότοι: Το περιστέρι, μέσ' στο κλουβί του, έκανε μεγάλη φασαρία. Χτυπούσε τα φτερά του και γουργούριζε σε νάλεγε: «Άνοιξε μου! Κοιτεύω να σκάσω μέσ' σ'αυτή τη φυλακή! Μούδιασα! Θέλω να πετώ έξω ελεύθερα!»

Η Μαρίτια το λυπήθηκε κι' άμέσως του άνοιξε την πόρτα της φυλακής του. Το περιστέρι έβγαλε πρώτα το κεφάλι του, έπειτα το λαιμό του, κοίταξε δεξιά, άριστερά, άπάνω, κάτω, και τέλος βγήκε άπο το κλουβί και πέταξε μέσ' στην κάμαρα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ φίλη μας, αν θυμάστε, ρώτησε τις Αποκριές πώς κι από τι επικράτησε το παράξενο έθιμο του μασκαρέματος; κι η Διάπλασι της εξήγησε στην Αλληλογραφία πώς είν' ένα λείψανο ειδωλολατρικό. Ένας φίλος μας σήμερα μάς κάνει την ίδια ερώτηση για το έθιμο των κόκκινων αυγών. Έτσι κι αυτό εν' από τα ειδωλολατρικά εκείνα έθιμα που, τροποποιημένα λιγάκι, πέρασαν και στο Χριστιανισμό; Ποιος ξέρει! Το βέβαιο είναι πως το αυγό, σά σύμβολο γονιμότητας, ήταν ιερό κάποιας θεάς που τη λάτρευαν οι αρχαίοι Φοίνικες, — τής Ίσιδος νομίζω, — και πως γι' αυτό η αυγοφαγία, σε κάποιες γιορτές εκεί-πέρα, ήταν έθιμο θρησκευτικό. Λένε λοιπόν οι σοφοί πως το έθιμο των Φοινίκων πέρασε ύστερα στους Έλληνες και στους Έβραίους κι απ' αυτό η εβραϊκή κι η χριστιανική αυγοφαγία του Πάσχα. Λείψανο δηλαδή ειδωλολατρικό, λιγάκι τροποποιημένο. Αλλά πως τροποποιήθηκε; Και γιατί τα πασχαλιάτικα αυτά αυγά επικράτησε να τα τρώμε κοκκινωδομαμένα;

Εδώ οι γνώμες χωρίζονται. Άλλοι λένε πως είναι από ένα θαύμα που έγινε στην Ιερουσαλήμ την ημέρα της Σταύρωσης. Τη στιγμή δηλαδή που οι Έβραιοι έφώναξαν «τό αίμα αυτό», — του Χριστού, — «ήν' ήμας και επί τα τέκνα ήμων», — στα σπίτια τους βάφτηκαν κόκκινα όλα τα τρόφιμα που είχαν για το Πάσχα, άρα και τα αυγά. Και για ενθύμιση αυτού του θαύματος, οι Χριστιανοί από τότε βάφουν τα πασχαλιάτικα αυγά τους κόκκινα. Άλλοι πάλι λένε πως το θαύμα που θυμίζει το βάψιμο αυτό, έγινε αργότερα στη Ρώμη. Την ημέρα δηλαδή που γεννιόταν εκεί κάποιος Αυτοκράτορας, — δεν θυμώμαι τώρα ποιος, — που έμελε να γίνει κατόπι φίλος και προστάτης των κατατρεγμένων Χριστιανών, οι δρνήτες της παλατιανής αυλής (με την κυριολεξία εδώ,) για να προαναγγείλουν αυτό το χαρμόσυνο, γέννησαν κόκκιν' αυγά. Μπορεί κανείς να διαλέξει ποιο απ' αυτά τα θαύματα του άρεσει καλύτερα και να πιστέψει, — τίποτα δεν εμποδίζει — πως απ' αυτό προήλθε το έθιμο. Άλλοι ωστόσο τάποκρούουν και τα δυό. Κανένα θαύμα, σάς λένε. Οι χριστιανοί τρώγαυ αυγά το Πάσχα, γιατί συμβολίζουν την Ανάσταση. Όπως

δηλαδή το κλωσσοπουλάκι σπάζει το τσάφλι και βγαίνει απ' ταύτό του, έτσι κι ο Χριστός σήκωσε την πλάκα και βγήκε απ' τόν τάφο του. Και τα βάψουμε κόκκινα ταύγά του Πάσχα, είτε για να τα κάμουμε ακόμα πιο χαρούμενα σύμβολα, αφού το κόκκινο είναι το χρώμα της χαράς; είτε γιατί κι' αυτό, μαζί με τόσα άλλα, το πήραμε απ' τούς Έβραίους που έδωσαν το Πάσχα όλα τους τα πράγματα κόκκινα, ακόμα και τούς τοίχους των σπιτιών τους, σά με το αίμα του άρνιου που έσφαξαν για ενθύμιση άλλου περιστατικού τής Ίερās Ιστορίας τους. Γιατί μήπως και το πατροπαράδοτο, το άπαραίτητο άρνι του χριστιανικού μας Πάσχα, δεν κατάγεται από εκείνο που έσφαξαν οι Έβραίοι την παραμονή τής Έξόδου από την Αίγυπτο και με το αίμα του έσφαξαν τις πόρτες τους, σημάδι για να μη μπή στα σπίτια τους, τη φοβερή εκείνη για τούς Αιγύπτιους νύχτα, ο εξολοθρευτής Άγγελος;

Αυτά τέλος πάντων λένε οι σοφοί για την καταγωγή των κόκκινων αυγών. Καθώς βλέπετε, είναι κάπως δύσκολο να εξακριβωθεί η ιλήθεια. Αλλά τί μάς μέλει! Φτάνει που το έθιμο είν' όμορφο κι' άθωο. Ούτε αίμα χώνει, ούτε πόνο προξενεί. Αίγνη βαφή στο τσουκάλι που θα βράσουν, και ταύγά βγαίνουν από κεί-μέσα πασχαλιάτικα. Άλλο, — γιατί το χριστιανικό αυτό έθιμο είναι παγκόσμιο, — τα βάφουν και τριανταφυλλιά, και γαλάξια, και χρυσά, ή τα χρυσοστολίζουν. Αλλά πιο γνήσια, πιο πασχαλιάτικα απ' όλα μου φαίνονται τα δικά μας, τα καθαυτά κόκκινα. Είναι, αλήθεια, το χρώμα της χαράς, όπως το μαύρο είναι της λύπης. Φτάνει να ιδούμε μπροστά μας ένα μόνο κόκκινο αυγό, για να αισθανθούμε πως κάτι ευχάριστο, κάτι χαρούμενο ήρθε ή πλησιάζει. Και μου φαίνεται πως αυτός είναι κι' ο μόνος λόγος που άγνηθήθηκε, γενικεύθηκε κι' επικράτησε το έθιμο, απ' όποιο θαύμα κι' αν γεννήθηκε, απ' όποια άλλη θρησκεία κι' αν πέρασε στη δική μας. Είναι όμορφο κι' άθωο. Κι' αποτελεί μιά απ' τις μεγαλύτερες παιδαγωγικές χαρές του χρόνου!

Θυμώμαι την τέρραστια έντυπωση που μούκαναν τα κόκκιν' αυγά σάν ήμιον μικρός. Και το σχήμα τους, κι' η γούση τους ακόμα μου φαίνονται πως άλλαζε μαζί με το χρώμα τους. Τάβλεπα πιο στρογγυλά, πιο μεγάλα, πιο όμορφα. Κι' ενώ τάσπρα αυγά δεν τάτρωγα με καμιά εξααιρετική ευχαρίστηση, τα κόκκινα πασχαλιάνα ήταν για μένα άληθινή άμβροσία! Όταν τάσπαζα, έμενα έκστατικός μπροστά στην άπροσδόκητη άσπραδα που είχαν τα τσάφλια τους από μέσα και που έκανε μιά τόσο ζωηρή άνεϊθεση με την κοκκινάδα της επιρά-

νειας. Άκόμα και το κτρινάδι, κοντά στο κόκκινο, τάβλεπα άλλοιώτικο. Πόσα χρώματα σ' ένα πασχαλιάτικο αυγό άνοιγμένο! Σωστό λουλούδι! Κι' όταν την πρωτομαγιά, απέξω απ' τις πόρτες των σπιτιών, κατά το έθιμο του τόπου μου, έβλεπα σκορπισμένα, μαζί με άλλα λουλούδια, και κομματάκια από τσάφλια κόκκινων αυγών, μου φαίνονταν κι' αυτά σάν άληθινά ροδοπέταλα...

Όλες αυτές οι παιδαγωγικές έντυπώσεις μου ξαναγεννιόνταν κάθε Πάσχα, όταν είχα τα κορίτσια μου μικρά κι' έβλεπα την άσυχρητη χαρά τους μπροστά στα κόκκιν' αυγά. Τίποτα, τίποτα δεν τα χαροποιούσε περισσότερο! Ούτε τα πρωτοχρονιάτικα δώρα. Κι' όταν μεγάλωσαν λίγο και μπορούσαν κι' αυτά κάτι να κάνουν στο σπίτι, μονάχα τους ήθελαν να αγοράζουν κάθε χρόνο τη βαφή και μονάχα τους, — με τί φασαρία, Θε μου! — να βάφουν ταύγά του Πάσχα. Μά και σήμερα, που στο σπίτι μου δεν υπάρχουν πιά μικρά παιδιά και που τα κόκκιν' αυγά, χωρίς καμιά φασαρία, τα βάφει η νοικοκυρά ή η όητηρία άδιάφορο, ή θεα τους μάς χαροποιεί έλους, γιατί μάς ξανακάνει άμέσως παιδιά. Κι' αυτό βέβαια συμβαίνει σ' όλα τα σπίτια...

Σας άναπέλωμαι ΦΑΙΔΙΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

ΙΝΥΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΕ COLOMBE
ΦΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ (Συνέχεια)

Την έφιλησε μάλιστα και τής ειπε πως μιά μέρα θα γινόταν μιά «λαμπρή κυρία», γιατί ήξερε απ' όλα. Και πρόσθεσε πως δεν έδλεπε την ώρα ναρθή ο χειμώνας, για να φορέσει τις μάλλινες κάλτσες που του επέλεξε η άγαπημένη του κόρη.

Τότε η Μαρία συλλογίστηκε πως κι' ο Γεροθωμάς θα ευχαριστιόταν πολύ αν φορούσε τόν χειμώνα μάλλινες κάλτσες πλεγμένες με τα χέρια της κι' αν είχε τώρα εκεί την κυρά-Παύλαινα με τις βελόνες της, ο, ευχαριστώσ η Μαρία θα καθόταν να πλέξη μαζί της για να μάθη... Πάλι όμως συλλογίστηκε τί μεγάλα πόδια είχε ο μπαμπά-Γεροθωμάς και πόσο μεγάλες έπρεπε ναταν οι κάλτσες για να του έρχονται. Κι' ειπε: «'Α, όχι! θάταν δύσκολο για μένα».

Σε λίγο, η κυρία Φανή φώναξε: — Παιδιά, είναι ώρα. Καλή νυχτίστε τη Μαρία και πηγαίνετε να πλαγιαστείτε. Άμέσως τα καλά παιδάκια φίλησαν το χέρι του πατέρα τους, που τα φίλησε κι' εκείνος στο μάγουλο, και πήγαν να πλαγιαστούν. Τότε η κυρία Φανή πήρε τη Μαρία που το πόδι της ήταν καλύτερα και την έφερε στο κρε-

βάτι που έπιτηδες ειχ' ετοιμάσει γι' αυτή, στην κάμαρα που ήταν άντικρύ στην άλλη άδου κοιμόνταν τα παιδιά.

Την πόρτα αυτής τής κάμαρας δεν την έκλεισε η κυρία Φανή κι' έτσι η Μαρία μπορούσε νακούη τούς ψιθυρισμούς των παιδιών. Δεν ήταν όμιλλες με γέλια οι ψιθυρισμοί αυτοί; ήταν κάτι άλλο, πιο σοβαρό και συγκινητικό. Τί να έλεγαν άραγε;... Η Μαρία άκροάστηκε και ξεχώρισε τις λέξεις: «Θεέ μου». Ανασηκώθηκε τότε κι' έσκυψε για να ιδεί, για να νάκούση καλύτερα. Κι' είδε στην άλλη κάμαρα τα τέσσερα παιδιά όρθια μπροστά στα εικονίσματα, με τα χέρια σταυρωμένα. Έλεγαν την προσευχή τους. Η μητέρα τα παράσχε, τα βοηθούσε, τούς θύμιζε τί έπρεπε να λένε...

— Θεέ μου, έλεγαν όλα τα παιδιά μαζί, φύλαγε τόν πατέρα μου, τη μητέρα μου, τάδελφά μου κι' έλο τόν κόσμο. Φώτισέ με να γίνω καλός άνθρωπος. Δόσε υγεία στους άσθενείς...

— Και στη Μαρία! ειπε σιγά η Αιμιλία. — Και στη Μαρία! ειπαν όλα τα παιδιά. Κάμε της καλά, Θεέ μου, το ποδαράκι της...

Έπειτα σάπασαν. Μόνο η Αιμιλία σήκωσε λίγο τη φωνή της κι' ειπε το «Πάτερ ήμων». Τάλλα παιδιά ξανάλεγαν ψιθυριστά τα λόγια τής προσευχής.

Η Μαρία άκουγε συγκινημένη. Δεν μπορούσε βέβαια να καταλάβη καλά την προσευχή, τής άρεσε όμως να την άκούη: «Πάτερ ήμων ο έν τοις ουρανοίς... Κάποιον πατέρα που ήταν στους ουρανούς παρακαλούσαν τα παιδιά. Και θάταν χωρίς άλλο ο Θεός, γιατί ο Θεός, καθώς τής ειχε πη ο Γεροθωμάς, βρισκόταν στους ουρανούς. Πώς ήθελε να μάθη αν ήταν αυτός! Μά δεν τολμούσε να ρωτήσει.

Άφου τελείωσε η προσευχή, η κυρία Φανή πλησίασε στα κρεβάτια, ειπε σε κάθε παιδί από δυό-τρία λόγια, το σκέπασε καλά κι' ύστερα έσκυψε και το φίλησε. Ο κρότος των μητρικών εκείνων φιλιών άντήχησε στην καρδιά τής Μαρίας. Συλλογίστηκε τί ευτυχία είναι νάχη κανέναν άντρα της. — Κι' έκάθησε κοντά στον άντρα της.» (Σελ. 165, στ. γ')

Η κυρία Φανή άγαπούσε πάρα πολύ τα παιδιά της κι' αυτήν την ειχε στο σπίτι της και την περιποιόταν μόνο από εδοπλαχνία, από όικτο, όχι από άγάπη, γιατί δεν ήταν κόρη της, δεν ήταν κόρη κανενός. Άπ' τη λύπη που αιστάνθηκε κείνη την ώρα για την όρφάνια της, η Μαρία ξεχάσε και το Γεροθωμά. Και πραγματικώς σά να

μην ειχε κανένα στον κόσμο, την πήρε το παράπονο κι' έπεσε άπελπισμένη στο μαξιλάρι της.

Σε λίγο, άφου κοίμισε τα παιδάκια της, η κυρία Φανή πήγε να ιδεί τί κάνει κι' η μικρή της μουσαφίρσισα. — Πώς είσαι, Μαρία μου; τή ρώτησε. — Πολύ καλά, κυρία, άποκρίθηκε η Μαρία, κρατώντας με κόπο τα δάκρυά της.

Μά η φωνή της ήταν τόσο θλιβερή, που η κυρία Φανή ταράχτηκε. Και καθώς τη σκέπαζε για να μην κρυώσει, ή μικρή την κοίταζε με παράπονο κι' έλεγε μέσα της: — Δε θα με φιλήση και μένα... εγώ δεν είμαι παιδί της.

Μάντευσε άραγε η κυρία Φανή τη σκέψη τής μικρής όρφανής; Δεν ξέρω. Το βέβαιο είναι πως άφου τη σκέπασε καλά, τής ειπε: «καληνύχτα, Μαρία μου» και κίνησε να βγεί. Άμέσως όμως ξαναθύρισε, έσκυψε από πάνω της και τη φίλησε.

— Ευχαριστώ, κυρία! ψιθύρισε η μικρή καταχαρούμενη.

Τότε η κυρία Φανή κατάλαβε τί ειχε σκεφθεί η Μαρία κι' εθύς θυμήθηκε τα παιδιά της, τα φαντάστηκε όρφανά, χωρίς μητέρα, χωρίς πατέρα, παντέρημα, τα φαντάστηκε πως κατάντησαν να περιμένουν σάν έλεημοσύνη ένα φιλό από ξένη γυναίκα κι' η μητρική της καρδιά συγκινηθήκε, σά ναταν καθαυτό παιδί της η Μαρία. Κι' έκάθησε κοντά της, και την τράβηξε στην άγκαλιά της και τής ειπε λόγια γλυκά με τόση άγάπη, ώστε η Μαρία πήρε θάρρος και τέλος πάντων τή ρώτησε: — Τί θα πη, κυρία, «πάτερ ήμων ο έν τοις ουρανοίς;...»

Η κυρία Φανή τής εξήγησε τότε όλη την προσευχή. Ήταν συνειθισμένη αυτή να μιλή όσα τα την κα- ταλαβαίνουν παιδιά κι' η Μαρία κατάλαβε όλα τής ειπε κι' ύστερα άρχισε να τις κάνει ένα σωρό ερωτήσεις:

— Και πότε θα έλθη ή βασιλεία του Θεού; τή ρώτησε; — Δεν ξέρω, παιδί μου, πότε θα έλθη, αλλά κάθε χριστιανός μπορεί να την έχη τώρα στην καρδιά του. Άμα ένα κοριτσάκι κάνει ό,τι καλό μπορεί να κάμη, κι' όταν δεν έχη μέσα του κακία, για το κοριτσάκι αυτό ήλθε πιά η βασιλεία του Θεού.

— Ά, έτσι; Έκαμε η Μαρία, σκεπτική και παραγμένη λιγάκι, γιατί αίσθανόταν πως γι' αυτή δεν ειχ'

έρθει άκόμη ή βασιλεία του Θεού... Κι' όταν η κυρία Φανή τής εξήγησε και το «άφες ήμιν τα όφειλήματα ήμων...», ή Μαρία σκέφτηκε λίγο, έπειτα έβγαλε μιά φωνή, έκρυψε το πρόσωπό της στο μαξιλάρι κι' άρχισε να κλαίει πικρά.

Τρόμυξε η κυρία Φανή, τή σήκωσε στην άγκαλιά της και τή ρώτησε με γλόκα τί έχει. Η Μαρία τότε όμολόγησε την κακή πράξη που ειχε κάνει το πρωί. Έπειτα διηγήθηκε πως την πήγε ο Γεροθωμάς στο σχολείο και τί τράβηξε κεί από τις κακές συμμαθήτριές της. Και με τόσο παράπονο έλεγε τα παθήματά της, ώστε η κυρία Φανή δάκρυσε.

Τής ειπε πολλά για να την παρηγορήση κι' εξακολούθησε την εξήγησή της Κυριακής προσευχής: «Και μη εϊπενέγκης ήμας εις πειρασμόν...»

— Ο πειρασμός, Μαρία μου, ήταν ή επιθυμία που σου ήρθε να πετάξεις την πέτρα στο κορίτσι. Άν λοιπόν παρακαλούσες το Θεό να σε βοηθήση, άμέσως θα σου έφευγε ή κακή αυτή επιθυμία.

— Θα κατέβαινε από τούς ουρανούς ο Θεός και θα μ' έμποδίζε να την πετάξω; — Όχι! Δεν έχει ανάγκη, Μαρία μου, να κατέβη από τούς ουρανούς, γιατί ο Θεός είναι παντός. Άν μόνο σά τόν συλλογίζεσσουν εκείνη τη στιγμή και τέν παρακαλούσες να σε κάμη καλό κορίτσι, αυτό δε θα σάφινε να γίνης κακό. Δε θα το ξανακάνης όμως, αλήθεια, Μαρία μου;... Τώρα, παιδί μου, κοιμήσου. Είσαι κουρασμένη. Κι' αύριο το πρωί πρέπει νασαι καλά, χαρούμενη και ροδοκόκκινη, που θάρθη ο πατέρας σου ο Γεροθωμάς να σε πάρη. Καληνύχτα!

Η Μαρία άποκοιμήθηκε ήσυχη κι' ευχαριστημένη κι' η κυρία Φανή πήρε το πανέρι που ειχε την έργασία της κι' έκάθησε κοντά στον άντρα της. (Ακολούθει)

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ

Την αυγή με τη θροσιά Μές' στού κήπου την πρισιά Κάποιο λουλουδάκι άνθουσε. Άπ' τού Μάν την εδωδιά Μεθυμένο, σά κλαδιά Τό πουλάκι τραγουδούσε...

Και σάν έφυγε ξανά Τού ήμιου ή κάμα μακρινά, Με τη δούση, πάλι πιάνει Τό τραγούδι τού πουλι! Μά τάνθάκι, όρα πολλά Τώρα πρίν, ειχε πεθάνει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΤΑΝΗΣ

— Αυτό το λένε «Αυγά!»

«Κι' έκάθησε κοντά στον άντρα της.»

